

○ คำสั่ง

(จ. ๒๑)

คำร้องที่ ๑๕/๒๕๔๙
คำสั่งที่ ๖๖๓/๒๕๔๙

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๐ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

ระหว่าง

นายจิรพงศ์ อุ่มมนุษย์ชาติ ที่ ๑
นายชรินทร์ แก่นจันทร์ ที่ ๒
นางอนงค์ ปานสอง ที่ ๓

ผู้ฟ้องคดี

เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม

การทุจริตแห่งชาติ ที่ ๑

คณะกรรมการประเมินเพื่อดำเนินการเลื่อนข้าราชการ

สำนักงาน ป.ป.ช. ชั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับสูงขึ้น ที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำ
ที่ ๑๘๒๖/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๑๕๙๖/๒๕๔๘ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ที่ ปช ๐๐๑๔.๐๑/๒๓๔
ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ส่งหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนข้าราชการ

/สำนักงาน...

สำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นตามนัยมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในฐานะองค์กรกลางบริหารงานบุคคลของสำนักงาน ป.ป.ช. ในการประชุม ครั้งที่ ๒/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๖ ให้แก่สำนักงาน ป.ป.ช. โดยต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงาน ป.ป.ช. ที่ ๘๑/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๖ แต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อให้ดำเนินการเกี่ยวกับการเลื่อนข้าราชการในสังกัดสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีประกาศ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๗ กำหนดเวลา ขอบเขตและวิธีการประเมินความรู้ ความสามารถ ความประพฤติและประวัติรับราชการเพื่อเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้ง ให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๗ ระดับ ๘ และระดับ ๙ ครั้งที่ ๑/๒๕๔๗ โดยกำหนดให้ข้าราชการ สำนักงาน ป.ป.ช. ที่มีคุณสมบัติที่จะเลื่อนขึ้นดำรงตำแหน่งในระดับ ๗ ระดับ ๘ และระดับ ๙ ยื่นแบบแสดงความสามารถประสงค์เข้ารับการประเมินภายในวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๔๗ และ ในวันเดียวกันนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ประกาศเกณฑ์การประเมินเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๗ ระดับ ๘ และระดับ ๙ โดยแบ่งเกณฑ์การ ประเมินออกเป็น ๓ องค์ประกอบ คือ (๑) ประเมินความรู้ด้วยการทดสอบข้อเขียน (๒) ประเมินความสามารถด้วยการเสนอผลงาน และ (๓) ประเมินความประพฤติและประวัติการ รับราชการด้วยสัมภาษณ์และพิจารณาข้อมูลประวัติ โดยผู้ผ่านการประเมินจะต้องเป็นผู้ที่ได้ คะแนนแต่ละองค์ประกอบไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๖๐ หลังจากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีประกาศ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๗ ยกเลิกกำหนดเวลา ขอบเขตและวิธีการประเมินความรู้ ความสามารถ ความประพฤติและประวัติรับราชการเพื่อเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๗ ระดับ ๘ และระดับ ๙ ในประกาศ ครั้งที่ ๑/๒๕๔๗ ฉบับลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๗ ดังกล่าว และแก้ไขหลักเกณฑ์การประเมินความรู้ใหม่ เพิ่มเติม เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อาจแต่งตั้งบุคคลที่มีความรู้ความชำนาญเป็นกรรมการร่วม ในการประเมินความรู้ โดยผู้ได้รับการประเมินไม่ต้องทดสอบข้อเขียน ต่อมาในวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ประกาศกำหนดเวลา ขอบเขตและวิธีการประเมิน ความรู้ ความสามารถ ความประพฤติและประวัติรับราชการ เพื่อเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๗ ระดับ ๘ และระดับ ๙ ครั้งที่ ๑/๒๕๔๗ โดยกำหนดให้ข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ที่มีคุณสมบัติที่จะเลื่อนขึ้นดำรงตำแหน่ง

ระดับ ๗ ระดับ ๘ และระดับ ๙ ยื่นแบบแสดงความประสงค์เข้ารับการประเมินและเสนอผลงานพร้อมทั้งแนวความคิดในการปฏิบัติงานภายในวันที่ ๑ ถึงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้ยื่นแบบแสดงความประสงค์เข้ารับการประเมินและเสนอผลงานพร้อมทั้งแนวความคิดในการปฏิบัติงานเพื่อเลื่อนขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๘ และได้เข้าสอบสัมภาษณ์เพื่อประเมินความรู้ ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้คะแนนด้านความสามารถและด้านความประพฤติและประวัติการรับราชการเกินร้อยละ ๖๐ ซึ่งถือว่าผ่านการประเมิน แต่คะแนนด้านความรู้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้คะแนนร้อยละ ๕๔.๖๓ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้คะแนนร้อยละ ๕๗.๓๘ และผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ได้คะแนนร้อยละ ๕๖.๖๓ ต่อมาผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้เข้ารับการประเมินครั้งที่ ๒ โดยการสอบสัมภาษณ์ เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๘ หลังจากนั้นในวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๘ ประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งผู้ฟ้องคดีทั้งสามว่า ไม่ผ่านการประเมิน เนื่องจากคะแนนความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามไม่ได้รับการเสนอชื่อเพื่อเลื่อนขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับ ๘ ผู้ฟ้องคดีทั้งสามจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๔๘ อุทธรณ์ไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นมาบังคับใช้กับการประเมินเพื่อเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. จากระดับ ๗ เป็นระดับ ๘ เป็นหลักเกณฑ์ที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรา ๑๐๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งบัญญัติให้ต้องออกระเบียบหรือประกาศก่อนจะนำมาบังคับใช้ ดังนั้น การประเมินเพื่อเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. จึงต้องใช้หลักเกณฑ์เดิม สมัย ป.ป.ป. มาเป็นหลักในการประเมิน โดยผู้ที่ผ่านการประเมินเฉพาะด้านผลงานก็ถือว่าเป็นผู้ที่ได้รับการเลื่อนระดับจากระดับ ๗ เป็นระดับ ๘ และมีผลตั้งแต่วันที่ยื่นผลงานที่ผ่านการประเมินตามหลักเกณฑ์ จึงขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทบทวนการประเมินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และขอให้ผู้ที่สอบผ่านการประเมินผลงานเป็นผู้ผ่านเกณฑ์การประเมินเลื่อนระดับ ๗ เป็นระดับ ๘ โดยมีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ยื่นผลงานคือวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๗ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือกองการเจ้าหน้าที่ ที่ ๑๔/กจ./๐๕๑๓ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ชี้แจงผู้ฟ้องคดีทั้งสามว่า การดำเนินการเลื่อนข้าราชการ

/สำนักงาน...

สำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้นได้ดำเนินการถูกต้องแล้ว ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังไม่ได้ออกระเบียบหรือประกาศเป็นอย่างอื่นเกี่ยวกับหลักเกณฑ์หรือวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นมาใช้บังคับกับข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ตามที่บัญญัติไว้ในข้อ ๓ แห่งระเบียบคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่าด้วยการบริหารงานทั่วไป การแบ่งส่วนราชการ การบริหารงานบุคคล การงบประมาณการเงินและทรัพย์สิน และการดำเนินการอื่น รวมทั้งการกำหนดตำแหน่ง ระดับ เงินเดือน เงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและลูกจ้างของสำนักงาน ป.ป.ช. พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๑๐๗ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้นจึงต้องนำบทบัญญัติของข้อ ๓ แห่งระเบียบดังกล่าว ประกอบมาตรา ๑๓๐ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาใช้บังคับ โดยนำหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการ ก.พ. กำหนดมาใช้บังคับ ได้แก่ หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๘.๑/ว ๒๒ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๐ รวมทั้งระเบียบหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งกำหนดตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาใช้บังคับ เมื่อนำหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกตามที่สำนักงาน ก.พ. กำหนดมาใช้บังคับย่อมเห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้ผ่านเกณฑ์การประเมินและสมควรนำเสนอรายชื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงนามแต่งตั้งเพื่อเลื่อนขึ้นดำรงตำแหน่งระดับ ๘ แล้ว เนื่องจากตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวมิได้กำหนดให้ต้องมีการสอบสัมภาษณ์ซึ่งมีลักษณะเป็นการสอบปากเปล่า ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถือปฏิบัติโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนดให้ผู้ฟ้องคดีตอบคำถามเพียง ๒ ข้อ กำหนดคะแนนข้อละ ๕๐ คะแนน และสรุปว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสามมีคะแนนไม่ถึงร้อยละ ๖๐ จึงไม่ผ่านการประเมินทั้งที่ตามข้อเท็จจริงผู้ฟ้องคดีทั้งสามผ่านเกณฑ์การประเมินมาสององค์ประกอบแล้ว หากนำคะแนนทั้งสามองค์ประกอบมารวมกันจะมีคะแนนเกินร้อยละ ๖๐ หากนำหลักเกณฑ์ตามหลักเกณฑ์ฯ ที่สำนักงาน ป.ป.ช. กำหนดดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีทั้งสามยอมผ่านเกณฑ์การประเมินแล้ว แต่เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทำการประเมินความรู้โดยใช้วิธีสอบสัมภาษณ์และกำหนดเกณฑ์การประเมินโดยอาศัยอำนาจตามคำสั่งสำนักงาน ป.ป.ช. ที่ ๘๑/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๖ และอ้างอิงมติคณะกรรมการ ป.ป.ช.

/ในฐานะ...

ในฐานะองค์กรกลางบริหารงานบุคคลของสำนักงาน ป.ป.ช. ในการประชุม ครั้งที่ ๔/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๔๗ จึงเป็นการดำเนินการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้รับความเสียหายเนื่องจากไม่ได้รับการแต่งตั้งให้เลื่อนจากระดับ ๗ เป็นระดับ ๘ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

ขอให้ศาลพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่ง ดังนี้

๑. ขอให้ มีคำสั่งว่าหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น และประกาศคณะกรรมการประเมินฯ เรื่อง กำหนดเวลา ขอบเขตและวิธีการประเมินความรู้ ความสามารถ ความประพฤติ และประวัติการรับราชการเพื่อเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๗ ระดับ ๘ และระดับ ๙ ครั้งที่ ๑/๒๕๔๗ และเรื่องเกณฑ์การประเมินเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๗ ระดับ ๘ และระดับ ๙ โดยเฉพาะในส่วนเกณฑ์การกำหนดคะแนนประเมินเป็นสามด้าน โดยให้มีการสอบปากเปล่า ไม่อาจใช้บังคับกับกรณีการประเมินผู้ฟ้องคดีทั้งสามในครั้งนี้ได้ เนื่องจากถือเป็นระเบียบหรือประกาศของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นอย่างอื่น ที่สำนักงาน ป.ป.ช. ต้องประกาศในราชกิจจานุเบกษา แต่สำนักงาน ป.ป.ช. ยังไม่ได้ดำเนินการให้ครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนด

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามผ่านเกณฑ์การประเมินฯ ระดับ ๘ แล้ว โดยใช้ระเบียบคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่าด้วยการบริหารงานทั่วไป การแบ่งส่วนราชการ การบริหารงานบุคคล การงบประมาณ การเงินและทรัพย์สินและการดำเนินการอื่น รวมทั้งการกำหนดตำแหน่ง ระดับ เงินเดือน เงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและลูกจ้างของสำนักงาน ป.ป.ช. พ.ศ. ๒๕๔๒ ข้อ ๓ และบทบัญญัติในมาตรา ๑๓๐ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาใช้บังคับกับการประเมินบุคคลเพื่อเลื่อนตำแหน่งระดับ ๘ ของผู้ฟ้องคดีทั้งสาม ซึ่งกำหนดให้ใช้วิธีประเมินผลงานเป็นหลักโดยไม่เน้นการประเมินความรู้ด้วยการสอบปากเปล่า

หากไม่เห็นชอบด้วย ขอให้ มีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำหลักเกณฑ์ตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ในฐานะองค์กรกลางบริหารงานบุคคลของสำนักงาน ป.ป.ช.

ได้มีมติในการประชุม ครั้งที่ ๔/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๔๗ มาพิจารณา กล่าวคือ ให้พิจารณาว่าผู้มีผลการประเมินทั้ง ๓ องค์กรประกอบรวมกันไม่ถึงร้อยละ ๖๐ จึงจะถือว่าเป็นผู้ไม่ผ่านการประเมิน มิใช่พิจารณาตามประกาศของคณะกรรมการประเมินฯ ที่กำหนดให้ต้องได้คะแนนการประเมินแต่ละองค์ประกอบไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๖๐ จึงจะถือว่าเป็นผู้ผ่านการประเมิน ซึ่งเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ที่ขัดกับมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงใช้บังคับกับผู้ฟ้องคดีทั้งสามไม่ได้ ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสามมีผลการประเมินด้านความสามารถและด้านความประพฤติและประวัติรับราชการ เกินร้อยละ ๖๐ และมีผลการประเมินทั้ง ๓ องค์กรประกอบรวมกันเกินร้อยละ ๖๐ จึงถือว่าผ่านการประเมินที่ต้องเสนอชื่อให้แต่งตั้งเลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นแล้ว

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีทั้งสามเลื่อนขึ้นดำรงตำแหน่งในระดับ ๘ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ยื่นผลงานของผู้ฟ้องคดีแต่ละคน ซึ่งเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ถูกต้องตามกฎหมายและระเบียบที่ใช้บังคับอยู่ คือหลักเกณฑ์ตามหนังสือเวียนของสำนักงาน ก.พ.

๔. ให้สำนักงาน ป.ป.ช. ออกประกาศหรือระเบียบ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น ที่ถูกต้องตามกฎหมาย มีความเหมาะสมและเป็นธรรมในการคัดเลือก ผู้มีความรู้ ความสามารถให้เป็นมาตรฐานที่ชัดเจนอย่างแท้จริงไว้ล่วงหน้า เพื่อป้องกันมิให้เกิดปัญหาเช่นนี้อีกและเพื่อเป็นขวัญกำลังใจในการมุ่งมั่นปฏิบัติหน้าที่ราชการของข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. เพื่อประโยชน์ของสำนักงาน ป.ป.ช. ต่อไป

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การยื่นฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อข้อเท็จจริงในคดีนี้รับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีประกาศลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๗ และแก้ไขเพิ่มเติมลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๗ กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น โดยแบ่งเกณฑ์การประเมินออกเป็น ๓ องค์กรประกอบ คือ (๑) ประเมินความรู้ (๒) ประเมินความสามารถ (๓) ประเมินความประพฤติและประวัติการรับราชการ

โดยผู้ที่ผ่าน...

โดยผู้ที่ผ่านการประเมินต้องเป็นผู้ที่ได้คะแนนประเมินในแต่ละองค์ประกอบไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๖๐ ผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้แจ้งความประสงค์เข้ารับการประเมินเพื่อเลื่อนชั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๘ ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสามผ่านการประเมินด้านความสามารถและด้านความประพฤติ และประวัติการรับราชการ แต่ไม่ผ่านการประเมินด้านความรู้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสามเห็นว่า หลักเกณฑ์และวิธีการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำมาใช้ในการคัดเลือกเพื่อเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นไม่ถูกต้องตามกฎหมาย จึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๔๘ เรื่อง ขอให้สิทธิอุทธรณ์หรือโต้แย้งหลักเกณฑ์ และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น ก่อนนำคดีฟ้องศาลปกครองได้อุทธรณ์ไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือกองการเจ้าหน้าที่ ที่ ๑๔/กจ./๐๕๑๓ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ตอบอุทธรณ์ไปยังผู้ฟ้องคดีทั้งสามว่า การดำเนินการเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นถูกต้องแล้ว โดยผู้ฟ้องคดีทั้งสาม ได้รับทราบหนังสือตอบอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือกองการเจ้าหน้าที่ ที่ ๑๔/กจ./๐๕๑๓ ดังกล่าวแล้วตั้งแต่วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ แต่ผู้ฟ้องคดีทั้งสาม ได้ยื่นคำฟ้องต่อศาลปกครองโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนเมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นระยะเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุ แห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังกล่าว แม้จะปรากฏว่า หนังสือกองการเจ้าหน้าที่ ที่ ๑๔/กจ./๐๕๑๓ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตอบอุทธรณ์ เรื่องที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามขอให้สิทธิอุทธรณ์หรือโต้แย้งหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อน ข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น ก่อนนำคดี ฟ้องศาลปกครองไปยังผู้ฟ้องคดีทั้งสามจะไม่ได้แจ้งวิธีการยื่นฟ้องต่อศาลปกครองและ ระยะเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องไว้ในหนังสือตอบอุทธรณ์ดังกล่าว ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ก็ไม่ทำให้ระยะเวลาการยื่นฟ้องคดีขยายออกไปเป็นหนึ่งปี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้ทราบสิทธิการฟ้องคดีต่อศาลปกครองของตนเองอยู่ก่อนแล้ว ตั้งแต่วันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๔๘ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามมีหนังสืออุทธรณ์ไปยัง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรืออย่างช้าในวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

มีหนังสือกองการเจ้าหน้าที่ ที่ ๑๔/กจ./๐๕๑๓ ตอบอุทธรณ์ไปยังผู้ฟ้องคดีทั้งสาม แล้วประกอบกับการฟ้องคดีนี้ของผู้ฟ้องคดีทั้งสามเป็นการฟ้องคดีเพื่อประโยชน์ส่วนตน โดยแท้มิใช่เป็นการฟ้องคดีที่เกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่อย่างใด

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่เห็นพ้องด้วยกับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้ใช้สิทธิอุทธรณ์โต้แย้งหลักเกณฑ์การประเมินเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๗ ระดับ ๘ และระดับ ๙ ตามที่กำหนดในประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๗ ที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และกองการเจ้าหน้าที่ได้มีหนังสือกองการเจ้าหน้าที่ ๑๔/กจ./๐๕๑๓ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ตอบอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามทราบว่าการดำเนินการเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นได้ดำเนินการถูกต้องแล้ว โดยมีได้ระบุวิธีการยื่นคำฟ้อง และระยะเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องไว้ ดังนั้น ระยะเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องคดีนี้ จึงขยายออกไปเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีทั้งสามจึงมิได้ยื่นคำฟ้องคดีนี้เมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีที่กฎหมายกำหนด การฟ้องคดีจึงไม่ขาดอายุความ และเมื่อพิจารณาเนื้อหาของคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้งสาม ประกอบกับคำขอทักท้วงข้อที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามยื่นต่อศาลปกครองแล้ว จะเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้ฟ้องคดีนี้โดยมีเจตนาที่จะขอให้ศาลพิจารณาประเด็นข้อกฎหมายว่า หลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นถูกต้องตามกฎหมายและมีผลใช้บังคับหรือไม่ ซึ่งเป็นประเด็นข้อกฎหมายที่สำคัญเพราะหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นใช้บังคับกับข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ทุกคน

/นอกจากนั้น...

นอกจากนั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งสามกับพวกเป็นผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติภารกิจด้านการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ซึ่งเป็นภารกิจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามรัฐธรรมนูญ หากผู้ที่ต้องปฏิบัติหน้าที่ให้ความเป็นธรรมกับผู้อื่นไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเอง ย่อมบั่นทอนขวัญและกำลังใจของผู้ปฏิบัติงานอย่างมาก และจะมีผลกระทบโดยตรงกับการตรวจสอบอำนาจรัฐ การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามยื่นฟ้องคดีนี้จึงเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม และมีเหตุจำเป็นอื่น ซึ่งศาลปกครองมีอำนาจรับไว้พิจารณาพิพากษาได้ แม้จะยื่นฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้วตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงมีคำขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้รับคำฟ้องไว้พิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามมีเจตนาที่จะโต้แย้งความชอบด้วยกฎหมายของประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๗ ที่กำหนดเกณฑ์การประเมินเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้น แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๗ ระดับ ๘ และระดับ ๙ โดยแบ่งเกณฑ์การประเมินออกเป็น ๓ องค์กรประกอบคือ (๑) การประเมินความรู้ด้วยการสอบสัมภาษณ์ (๒) การประเมินความสามารถด้วยการพิจารณาผลงานที่ผู้เข้ารับการประเมินเสนอ และ (๓) การประเมินความประพฤติและประวัติการรับราชการด้วยการสัมภาษณ์และพิจารณาข้อมูลประวัติการรับราชการ การรักษาวินัย พฤติกรรมการทำงาน ผลการประเมินผลการปฏิบัติงานย้อนหลัง ๒ ปี โดยผู้ที่รับการประเมินจะต้องได้รับคะแนนในแต่ละองค์ประกอบไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๖๐ จึงจะถือว่าผ่านการประเมินเป็นสำคัญ คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใดซึ่งมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง แต่โดยที่มาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติให้ผู้มีสิทธิฟ้องคดีพิพาทดังกล่าวต้องยื่นฟ้องคดีภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี

กรณีจึงมีปัญหาก็จะต้องพิจารณาว่าผู้ฟ้องคดีได้รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้เมื่อใด และได้ยื่นฟ้องคดีนี้ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๗ ที่กำหนดเกณฑ์การประเมินเลื่อนข้าราชการ ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๗ ระดับ ๘ และระดับ ๙ ที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้มีลักษณะเป็นบทบัญญัติที่ผลบังคับเป็นการทั่วไป โดยไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดหรือบุคคลใดเป็นการเฉพาะ ประกาศดังกล่าวจึงเป็นกฎตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งสามชอบที่จะนำมาฟ้องต่อศาลปกครองได้ โดยไม่จำเป็นต้องอุทธรณ์โต้แย้งประกาศดังกล่าวก่อนแต่อย่างใด ดังนั้น จึงต้องถือว่าวันที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ คือวันที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้รู้หรือควรรู้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีประกาศดังกล่าว

เมื่อปรากฏจากคำฟ้องคดีนี้ว่าหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีประกาศคณะกรรมการประเมินเพื่อดำเนินการเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้น เรื่อง กำหนดวันเวลา ขอบเขต และวิธีการประเมินความรู้ ความสามารถ ความประพฤติ และประวัติการรับราชการเพื่อเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๗ ระดับ ๘ และระดับ ๙ ครั้งที่ ๑/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๗ กำหนดให้ข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ที่มีคุณสมบัติจะเลื่อนขึ้นดำรงตำแหน่งในระดับ ๗ ระดับ ๘ และระดับ ๙ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น ยื่นแบบแสดงความประสงค์เข้ารับการประเมินและเสนอผลงานพร้อมทั้งเสนอความคิดในการปฏิบัติงานที่กองการเจ้าหน้าที่ตั้งแต่วันที่ ๑ ถึงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๗ และให้ข้าราชการที่ได้ดำเนินการดังกล่าวเข้ารับการประเมินตามวัน เวลา และวิธีการประเมินที่กำหนดตามรายละเอียดท้ายประกาศนี้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสามก็ได้ยื่นแบบแสดงความประสงค์เข้ารับการประเมินและเสนอผลงานพร้อมทั้งแนวความคิดในการปฏิบัติงานเพื่อเลื่อนขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๘ ภายในกำหนดเวลาที่ระบุในประกาศ และเข้ารับการประเมินตามวัน เวลา และวิธีการประเมินที่กำหนดตามรายละเอียดท้ายประกาศดังกล่าวด้วย แต่ไม่ผ่าน

/การประเมิน...

การประเมิน ทั้งในการประเมินครั้งแรกและในการประเมินซ่อมเสริม ผู้ฟ้องคดีทั้งสาม จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๔๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอรุทธรณ์โต้แย้ง หลักเกณฑ์การประเมินเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๗ ระดับ ๘ และระดับ ๙ ตามที่กำหนดในประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๗ ที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ กรณีจึงเชื่อได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสาม ได้รู้หรือควรได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีประกาศกำหนดหลักเกณฑ์การประเมินเลื่อน ข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๗ ระดับ ๘ และระดับ ๙ ที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ในระหว่างวันที่ ๑ ถึงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๗ หรืออย่างช้าที่สุด ในวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๔๘ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามยื่นคำฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองชั้นต้น โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนโดยส่งคำฟ้องแก่เจ้าพนักงานไปรษณีย์เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ จึงเป็นการยื่นคำฟ้องเมื่อล่วงพ้นระยะเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้ หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามที่มาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดแล้ว

ที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๓ อ้างมาในคำร้องอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสาม ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์โต้แย้งหลักเกณฑ์การประเมินเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๗ ระดับ ๘ และระดับ ๙ ตามที่กำหนดในประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๗ ที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และกองการเจ้าหน้าที่ได้มีหนังสือกองการเจ้าหน้าที่ ที่ ๑๔/กจ./๐๕๑๓ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ตอบอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าการดำเนินการเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้น แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นได้ดำเนินการถูกต้องแล้ว โดยมีได้ระบุนิติกรรม ยื่นคำฟ้อง และระยะเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องไว้ ดังนั้น ระยะเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องคดีนี้ จึงขยายออกไปเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีทั้งสามจึงมิได้ยื่นคำฟ้องคดีนี้เมื่อล่วงพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีที่กฎหมายกำหนด นั้น ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวใช้บังคับแต่เฉพาะกับการฟ้องคดี

พิพาทเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครองหรือคำสั่งอื่นเท่านั้น หากอาจนำมาใช้บังคับกับการฟ้องคดีพิพาทเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของกฎ ดังเช่น คดีนี้ได้ไม่ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๓ อ้างมาในคำร้องอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสาม ได้ฟ้องคดีนี้โดยมีเจตนาที่จะขอให้ศาลพิจารณาประเด็นข้อกฎหมายว่า หลักเกณฑ์ และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ในระดับที่สูงขึ้น ถูกต้องตามกฎหมายและมีผลใช้บังคับหรือไม่ ซึ่งเป็นประเด็นข้อกฎหมาย ที่สำคัญเพราะหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นใช้บังคับกับข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช.ทุกคน นอกจากนั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งสามกับพวกเป็นผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติภารกิจ ด้านการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ซึ่งเป็นภารกิจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามรัฐธรรมนูญ หากผู้ที่ต้องปฏิบัติหน้าที่ให้ความเป็นธรรมกับผู้อื่นไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเอง ย่อมบั่นทอนขวัญและกำลังใจของผู้ปฏิบัติงานอย่างมาก และจะมีผลกระทบโดยตรงกับการตรวจสอบอำนาจรัฐ การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามยื่นฟ้องคดีนี้จึงเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมและมีเหตุจำเป็นอื่น ซึ่งศาลปกครองมีอำนาจรับไว้พิจารณาพิพากษาได้ แม้จะยื่นฟ้อง เมื่อพ้นกำหนดเวลาการฟ้องคดีแล้ว ทั้งนี้ตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ นั้น ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ศาลปกครองจะมีอำนาจรับคำฟ้องคดีปกครองที่ยื่น เมื่อพ้นกำหนดเวลาการฟ้องคดีแล้วไว้พิจารณาได้ ต่อเมื่อศาลเห็นว่า การพิจารณา พิพากษาคดีนั้นต่อไปจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือเห็นว่ามีเหตุจำเป็นที่ทำให้ ผู้ฟ้องคดีไม่อาจยื่นคำฟ้องภายในระยะเวลาการฟ้องคดีที่กฎหมายกำหนดได้เท่านั้น และการที่จะวินิจฉัยว่าการรับคดีที่ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองเมื่อล่วงพ้นระยะเวลาการฟ้องคดี ที่กฎหมายกำหนดแล้วไว้พิจารณาจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือไม่ ต้องพิจารณา จากผลที่จะเกิดขึ้นจากคำพิพากษาคดีนั้นว่าจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมอย่างแท้จริง หรือไม่สำคัญ เมื่อคำพิพากษาคดีนี้หากจะก่อให้เกิดประโยชน์ก็คงเป็นประโยชน์แก่ ผู้ฟ้องคดีทั้งสามกับพวกที่ไม่ผ่านการประเมินเพื่อเลื่อนขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับ ที่สูงขึ้นเท่านั้น และโดยที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามกับพวกที่ไม่ผ่านการประเมินเพื่อเลื่อนขึ้นแต่งตั้ง ให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นไม่อาจถือได้ว่าเป็นส่วนรวม การรับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณา

จึงไม่เป็น...

จึงไม่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมแต่อย่างใด ทั้งไม่ปรากฏว่ามีเหตุจำเป็นใดที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสาม ไม่อาจยื่นคำฟ้องคดีนี้ภายในระยะเวลาการฟ้องคดีที่กฎหมายกำหนดได้ ศาลปกครอง จึงไม่อาจรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาได้ ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายวรพจน์ วิศวตพิชญ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายดำริ วัฒนสิงหะ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายปรีชา ชวลิตธำรง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวิชัย ชื่นชมพูนุท
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายจรรยา อินทजार
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

วันที่อ่าน ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

สุพิชฌาย์ : ผู้พิมพ์

ภาคพล : ผู้ตรวจ